

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Ing. Z. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2008, č. j. JMK 128622/2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2009, č. j. 57 Ca 15/2009 - 28, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 2. 12. 2008, č. j. JMK 128622/2008, a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy, ze dne 9. 9. 2008, č. j. OD/44599-08/4820/2008/TYL.

Kasační stížnost nemá podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nenahraditelné újmy jako základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nenahraditelnou újmu se pro účely rozhodování o přiznání odkladného účinku rozumí existence výjimečného a závažného stavu, který již nelze v průběhu času nijak odčinit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 AfS 25/2003 – 59, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatel žádost o přiznání odkladného účinku, která je součástí podané kasační stížnosti, odůvodnil tím, že v případě, že by kasační soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, mohla by nastat situace, kdy by vedle sebe existovala dvě pravomocná správní rozhodnutí, která by formálně byla schopna vyvolat právní účinky, což by bylo zásahem do principů *ne bis in idem* a *res iudicata*. Dále uvádí, že v případě, pokud by odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl, hrozily by důsledky v rozporu s veřejným zájmem na ochraně bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

Kasační stížnost má charakter mimořádného opravného prostředku ve správním soudnictví a lze ji podat výhradně proti již pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Řízení před správními soudy není pokračováním správního řízení, kde vystupuje správní orgán jako nositel veřejné moci, ale je samostatným soudním řízením, ve kterém má správní orgán postavení jedné z procesních stran. Jako účastník řízení je oprávněn využít svých procesních práv a podat kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, ta však jako mimořádný opravný prostředek nemá *ex lege* odkladný účinek. V souladu s čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod mají účastníci řízení rovné postavení.

K otázce přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem proti zrušujícímu rozhodnutí krajského soudu se vyjádřil již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 2 Ans 3/2006 kdy uvedl, že „*podání kasační stížnosti nemůže bránit správnímu orgánu v pokračování ve správním řízení, musí se bez ohledu na to, zda je či není ve věci podána kasační stížnost, řídit závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku krajského soudu.*“ Přiznání odkladného účinku by vedlo k tomu, že by správní orgán nebyl povinen až do rozhodnutí o kasační stížnosti v řízení pokračovat, či ve věci znovu rozhodnout. V případě, že by Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu, zrušil, mohlo by dojít k situaci, kdy by krajský soud vázaný právním názorem kasačního soudu mohl rozhodnout opačně než původně a současně by původně zrušené rozhodnutí „obživlo“. Vedle sebe by pak existovala 2 rozhodnutí, což však samo o sobě nelze považovat za skutečnost způsobující nenahraditelnou újmu, ačkoliv si je kasační soud vědom toho, že se jedná o nežádoucí a procesními předpisy obtížně řešitelnou situaci. Rozhodnutí soudu nelze předjímat a pouhá hypotetická možnost, že vedle sebe budou existovat 2 správní rozhodnutí v téže věci, není pro přiznání odkladného účinku dostačující. V podrobnějším pak Nejvyšší správní soud odkazuje na výše citované usnesení rozšířeného senátu.

Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy, kdy by jeho nepřiznání mělo zvláště závažné důsledky, jako je např. vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi. Při posuzování vznesené otázky musí soud pečlivě zvážit dopady přiznání či nepřiznání odkladného účinku podle skutkových okolností v posuzované věci. Za zvláště závažný důsledek však nelze podle kasačního soudu považovat teoretickou existenci dvou rozhodnutí v téže věci. Soudu není známo, jakým způsobem by stěžovatelem zmiňovaná situace mohla být způsobila vyvolat zásah do činnosti stěžovatele jako nositele veřejné moci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Není totiž zřejmé, co přesně má stěžovatel na mysli, uvádí-li jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti „*narušení veřejného zájmu na ochraně bezpečnosti provozu na pozemních*

komunikacích, kdy důsledné postihování jednání narušujícího tuto bezpečnost je jedním z nástrojů této ochrany“.

Na základě výše uvedených úvah tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu neosvědčil ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku natolik výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Proto jeho návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu